

Praxe v Irsku, Jakub Vít

Díky projektu Erasmus + jsem mohl navštívit na jeden celý měsíc Irsko – poznávat nové lidi, novou kulturu, nové zvyklosti... Vycestovat jsem mohl v rámci sociálního praktika, což pro mne znamenalo pracovní místo v sociálním zařízení (školka nebo domov důchodců). Tady je tedy krátké zhodnocení mé praxe.

Nejprve jsme si mohli zažádat, do které destinace se chceme vydat (Irsko x Anglie), já si vybral to první. Začaly přípravné hodiny angličtiny navíc (zde jsme rozšiřovali svou slovní zásobu o slova, která budeme určitě využívat, cvičili jsme různé situace, které mohou nastat), aby nás na vycestování připravili. Jednalo se o jednu cvičnou hodinu týdně. V rámci sebevzdělávání jsme měli také za úkol pracovat na internetu v OLS, což je web na kterém rovněž pilujeme svou angličtinu (podmínkou bylo na webu strávit 24 hodin a více).

Následně přišly informace o našem bydlišti a o místě, kde budeme následující měsíc pracovat (já sem bydlel u paní De Barra, pracoval jsem v Little Learners College Manor v Cobhu)

Musím říci, že rodina nám vyšla skvěle – paní De Barra byla velmi laskavá, pořád se nás na něco ptala (což bylo dobře jenom pro nás – zvyknutí si na irský přízvuk a rozmluvili jsme se o poznání rychleji), vařila zdravá jídla (tedy zdravé jídlo, ono se stále opakovalo, ale to mi opravdu nevadilo) + asi tři nezdravá jídla. Ona sama pracovala od útlého rána, velmi mnoho času trávila běháním, jízdou na kole (její polička je plná trofejí a diplomů). Pan De Barra býval mariňákem, nyní pracuje pro bezpečnostní službu – je to ale velmi milý pán a velký milovník hurlingu (irský národní sport). Paní De Barra má taky dost dcer, dvě ještě doma (zbytek už vdaných). Starala se o nás, jak mohla (nemohlo to dopadnout lépe).

No a co se týče mé práce - nejvýstižněji bych svoji pozici v práci popsal jako „asistent“. Většinu času sem se snažil angažovat (hrál si s dětmi, pomáhal jim s tvořením, kreslením...), ale většinou sem byl učitelkám k ruce, ať už se jedná o zametení (nebo jiný úklid, umytí nádobí), donesení něčeho někam, nebo pomoc při hygieně či oblékání. Ve venkovním čase (když počasí dopřálo) sem se angažoval více – míčové hry, pískové hrady...Pozice mi vyhovovala, byl jsem zkrátka k ruce. Samozřejmě sem nečekal na požádání učitelek - když sem viděl nepořádek, uklidil jsem ho. Když sem viděl dítě v nesnázích (rozvázaná tkanička, nedobytný banán, písek pod tričkem), tak sem neváhal a chopil se práce.

Pokud to mám nějakým způsobem zhodnotit, rozhodně použiji mnoho kladů – stáž mi přinesla mnoho důležitých zkušeností, člověk je odkázán sám na sebe, a jediným možným komunikačním prostředkem je angličtina. Člověk se takzvaně „otrká“, ukáže se, na co má, co musí zlepšit, kde má mezery, kde naopak vyniká. Ve své práci jsem se o komunikaci s kolegy snažil neustále, snažil sem se toho dozvědět co nejvíce o místních, zkrátka popadnout tuto příležitost za pačesy. Práce byla místy náročná, nikdo ale nečeká procházku růžovou zahradou. Naučil jsem se větší samostatnosti, zkusil jsem si, jaké to je pracovat v zahraničí, což je zkušenost, kterou tolik lidí nemá.

Člověk si holt musí zvyknout, začátky byly nejhorší – než se člověk rozkouká, zapamatuje si alespoň nějaká jména dětí, učitelek, kde kdo pracuje a i třeba než si člověk nastuduje cestu z práce domů (pokud chodí pěšky – jako v mém případě). Každopádně jakmile se člověk rozkouká, může se pustit do práce. Měl sem i trochu obavy o to, abych se dorozuměl – a

mnohdy sem bojoval s Irským přízvukem a s rychlostí jejich tempa mluvy, ale opět, je to jenom o zvyku – hlavně jde o to nestydět se, požádat o zopakování požadavku či dotazu, hlavně nestát a nemlčet. Rozhodně se člověk naučí lépe reagovat ve velkém množství situací,lepší se mu umění porozumění, člověk si rozšíří svou slovní zásobu, stane se celkově sebejistějším v jazyce, najednou má jedinec pocit, že je schopen pracovat v zahraničí, i když o tom zprvu pochyboval (dodá mu to sebevědomý a nový rozhled). Sem vlastně moc rád, že sem tuhle příležitost díky programu Erasmus + měl – jinak bych si totiž nepřivezl z Irska tolik nových zkušeností, tolik nových zážitků (a hlavně bych nepoznal velkou spoustu lidí).

Abych to tedy nějak na konec shrnul, byl sem ze začátku dost nervózní – ale po chvíli strávené v práci v zahraničí na svou vlastní pěst se člověk rychle vzpamatuje, přiveze si mnoho zkušeností a ještě více zážitků – pravda, práce je to místy velmi náročná, ale nikdy přeci netvrdí, že práce jako taková někdy lehká byla... Ještě jednou bych chtěl poděkovat programu Erasmus + za to, že mi umožnil prožít velmi krásný a dobrodružný měsíc v Irsku – moc si toho cením!

Moje páce – budova Little Learners College Manor. Zde jsem celý měsíc pracoval, to byla výborná a cenná zkušenost – jsem za ni rád!

Já a učitelka, které jsem byl výpomocí – jmenuje se „Tífa“ (určitě se to tak nepíše, ale spíše vyslovuje – ona mi to snad promine ☺)